

Paradoksi

© A. Sovijärvi, 1998, rev 1.03

<http://apz.fi/kirjat/>

Heräsin kellon soittoon. Ensimmäinen koulupäivä. Satoi. Kuten viimeisten 8:n vuoden aikana, nousin sängystä aamupalalle ennen kouluun lähtöä. Myös fajia tuli pöytään. En enää keskustellut hänen kanssaan usein, sillä olin kyllästynyt saamaan kerta toisensa jälkeen suuni avattuani ne samat saarnat vaarallisista aiheista, kuten suojatie aamuruuhkassa tai epäilyttävät karkkia tarjoavat sedät. Näitä saarnoja oli turhauttava kuunnella, mutta kuten jo satoina aamuina aikaisemminkin, olin kuuntelevinani mutustellessani leipää.

"Siun on opittava varomaan liikenteessä". Isä aloitti saarnaamisen, jota hän itse sanoi keskusteluksi, vaikkakin mielestäni keskusteluun tarvitaan kaksi osapuolta. "Kun minä olin vähän sinua nuorempi, meinasin juosta rekan alle. Ellei naapurin ukko olisi pysäyttänyt minua, olisin varmasti jäänyt alle", jatkui tämä "keskustelu". Kuittasin saarnan yksinkertaisesti "joo..."-lla. Turha edes yrittää huomauttaa että saarnat ovat 10 vuotta myöhässä.

Nappasin repun nurkasta. Bussipysäkille talolta oli 500 metriä, pellon poikki. Sade yltyi ja olin kuulevinani ukkostamistakin. Lähdin ripein askelin taivaltamaan sateessa pellon halkaisevaa tietä. Aika tuntui matelevan kävellessäni kuraista tietä. Aloin olla läpimärkä. Isä ei antanut käyttää sateenvarjoa, se kun oli vaarallinen kuulemma ukkosella ja ukkonen kun saattoi yllättää kokemattoman ihmisen.

Ukkonen iski pellon takaiseen metsään. Kaivoin taskusta kokoontaitettavan sateenvarjoni. Isä ei tiennyt tästä. Painoin sateenvarjon avausnappia ja jatkoin sateenvarjon alla taivaltamista kohti bussipysäkkiä. Sitten se tapahtui. Yhtäkkiä tunsin suurta kipua, sitten kaikki pimeni. Viimeinen ääni jonka kuulin oli ukkosen jyrinä, aivan suoraan yläpuoleltani.

Matkani vuonna 1998 päättyi. Seuraavan päivän iltalööpit huusivat kilpaa tapahtuneesta ja yleisönosastolla muita viisaammat antoivat arvioitaan mikä on todennäköisyys siihen, että salama iskee ihmiseen. Samassa lehdessä ihmeteltiin sitä, miksei minusta jäänyt mitään jäljelle. Osa arveli salaman polttaneen minut tuhkaksi jonka sade sitten levitti ympäriinsä.

Heräsin. Päässäni soi vieläkin ukkosen jyrinä, vaikkakaan ei satanut enää. Itseasiassa peltoa eikä tietäkään enää näkynyt. Kompuroin pystyyn, vaatteeni olivat vielä märät, reppuni oli kadonnut. Minua huimasi edelleen. Katselin siinä sitten ympärilleni hämmentyneenä. Kaivoin uskollisesti vuosia palvelleen kännykkäni esille ja kytkin sen päälle. Ei kenttää. Nopea katsaus ympärille osoitti että olin jonkinlaisella sivukujalla. Kännykkä kädessä suunnistin sivukujalta kadulle. Digitaalikelloni oli pysähtynyt. Pinnistin muistini äärimmilleen miettiessäni tänne joutumiseeni edeltäneitä tapahtumia.

Lähdin kävelemään katua pitkin eteenpäin. Tilanne kävi kaiken aikaa oudommaksi, kun vastaantulevien vaatemuoti ei tuntunut oikein nykypäivän muotia vastaavalta ja ihmiset kääntyivät katsomaan perääni ilmeisesti juuri poikkeavan tumman vaatekertani takia. Jatkoin edelleen kännykkä kädessä kävelyä tuijottaen tarkasti sen näytön reunassa olevaa kenttämittaria. No, sain mitä ilmeisesti kerjäsinkin, sillä kun en katsonut eteeni, kävelin erästä vanhaa herraa päin. Me molemmat kaaduin, jolloin pappa alkoi ladella törkeyksiä minusta, haukkui että nykynuorisolle ei opeteta mitään tapoja. Saarnan pappa lopetti vasta pyydeltäni anteeksi kymmeniä kertoja. Olin juuri kysymässä missä mahdan olla, kun ohitseni juoksi noin 12-vuotias poika suoraan tielle. Poika huomasi suurella nopeudella kohti tulevan kuorma-auton liian myöhään ja kuului hirveä rusahdus.

Viimeinen ajatukseni oli se, kun tajusin kuka tuo poika oli.